

vielä ole niin jalkoihin poljettua, ettei se siitä vähitellen voisi nousta kansalliseen itsenäisyyteen ja kansalliseen valistukseen. Mutta paljon aineellisia uudistuksia (etupäässä kulkuneuvojen korjausta kii-reimmittäin) ja paljon henkistä, rohkeata herätystä tähän tarvitaan.

Eläköön kaikkien kansallisuuksien vapaus!

„Ken vaivojansa vaikertaa,
On vaivojensa vanki,
Ei oikeutta maassa saa,
Ken itse sit' ei hanki!“

(Kramsun sanoja nuijasodasta).

^{31/7} 1906.

Suomussalmen pappilassa:

Hildur Calamnius.	Wilma Calamnius.
E. J. Reiniä.	Aino Calamnius.
Ilmari Calamnius.	

Suomalaiset, — Wiena vartoo!

Kun Lönnrot sai Kalevalan aarteet etupäässä Wienan Karjalasta, niin meillä hyvillä mielin huudahdettiin: Olipa se onni, että hän osasi tuonne korprien taakse, ja olipa onni, että siellä vielä eli kalevalaista kansaa, laulun kansaa, — kenties jonkun ajan perästä ei olisi enää elänyt-kään, ja niin ei olisikaan Kalevalaa kokoon saatu!

Ja niin, kun Kalevala kerran oli saatu, jätettiin tuo kaukainen Kalevan heimo samaan unohdustilaan, missä se sitä ennen oli ollut. He ovat tehtävänsä tehneet, joutavat kuolla!

Eikä luultukaan enää sen kansan elävän: Jo ovat uponneet suohon, jo on saksammal heidät peittänyt, jo vieras karva kattanut! — Totta, nähtiinhän jokunen outo nuorukainen tai pahoin parrottunut uros harhailevan, omituinen laukku selänsään, pitkin Suomen syrjäkyliä, pistäytyvän talossa, tarjoovan tavaroitaan — nähtiin ja tettiin, että hän on sieltä, missä Latvajärven Arhippa antoi Suomelle parhaimman lahjan, nähtiin, sillä hän oli niin meidän näköinen, ja tettiin, sillä hän puhui meidän kieltä, — tettiin myös hänen puheistaan,

että siellä rajan takana elää muitakin hänenlaisiaan, elää sadottain, tuhansittain; — mutta kuitenkin luultiin, etteivät he enää elä! Ei, — ja sentähden näitäkin muutamia koetettiin ajaa takaisin noille tappotanterille, miesten syöjille sijoille, — ei heitä ymmärretty, ei heidän erehdyksiään oikeissa suhteissa mitattu; heidät ylön-annettiin. He joutavat kuolemaan.

Mutta he sittenkin elivät! Nuo muutamamat harhanlapset kantoivat omituisissa laukuissaan elämän siemeniä, veivät ne kotitanterilleen, sirottelivat sinne, —

kylvivät kyyhötellen
Luojan sormien läpitse,

ja niin säilyi Kalevan kanta ja suomalaisen sukutunto edelleen ja halki haleain aikain noilla Wienan raukoilla rajoilla. — Ja muutamia noista harhailevista elämän-ehdojen hakijoista vihdoon asettui tänne, silloin jo vieraille pellonpientarille, vaikka ennen ehkä hyynkin tutuille, — asettui, perehtyi, juurtui, kärsi kauvan, ikävöi kauvan, ja vihdoon muidenmukaiseksi painui. Luultiin, ettei näillä ole mitään tekemistä noiden harhailevain kanssa, eikä ainakaan niiden, jotka siellä Jäämeren hengessä kituen elävät.

Mutta heillä olikin heidän kanssansa tekemistä, he olivatkin hyvässä yhteydessä heidän kanssaan, he muistivat oman entisen elämäntapansa, ja — ennenkaikkia omat rakkaat rantansa, oman puolen puolukkansa. — Ja he ottivat välittäjäkseen nuo harhailevat veljensä, värjöttävän Wienan poloiset pojat ja ahtoivat heidän laukkuihinsa yhä enemmän noita seitsemiä siemeniä, — sivistyksen siemeniä; ja käskivät niitä sinne kotimaille kylvää... Ja nämä kylvivät, ja nuo asettuneet itsekin hylkäsivät hetkeksi hyvät sijansa ja lähtivät kylvämään...

Ja niin on nyt Wiena nostanut päänsä, Arkangelin jääaurinon alla asuva kansa siristänyt silmiänsä ja katsoo...

Mihinkä katsoo?

Suomeen katsoo, veljesmaille luomiansa luo, siskonvesille siristää... Odottaa, odottaa, rannalla seisoo ja huutaa, vuottaa venettä, ehätystä vartoo...

Jo on tehnyt tulenkin rannalle, jotta ei kylmäisi odotellessa, jotta myös paremmin nähtäisiin . . .

Odottaa Wiena, huutaa, merkkituloita heiluttaa, ehätystä vartoo . . .

*

Kiirehtikää Wienan karjalaisten pyrintöjä kannattamaan! Kiirehtikää heitä avustamaan, millä suinkin voitte, — suoranaisilla rahalahjoilla, auttamalla wienan-karjalaisia nuorukaisia opin tielle, toimittamalla lukutupia ja kirjastoja sikäläisiin kyliin, — liittymällä „Wienan karjalaisten liittoon“ joko vuosi- tai kannattaja-jäseniksi, kannattamalla, levittämällä ja tilaamalla Wienan karjalaisten lehteä! Suoranaisia rahalahjoja ottavat vastaan liiton puheenjohtaja kaup. A. Mitrofanoff Jyväskylässä, rahastonhoitaja ja kaup. I. Sofronoff Raumalla, ynnä vasta asetettavat liiton asiamiehet; myös muuta avustusta välittävät mainitut henkilöt sekä johtokunnan jäsenet.*) Lehteä sopii avustaa ilmottamalla siinä, antamalla kirjoituksia, klisheitä y. m. sen käytettäväksi. Ilmotuksiin nähden huomautamme kustannusliikkeitä, henki-, palo- ja tapaturmavakuutusliikkeitä, pankkilaitoksia, asianajotoimistoja, ynnä kauppaliikkeitä. Ilmotuksia, kirjoituksia ja tilauksiakin ottaa vastaan „Karjalaisten pakinain“ toimitus, (Iivo Härkönen), osote Sortavala, Salmi.

I. H.

Pois „jeffit“, „offit“ y. m. s. nimistä.

Wienan Karjalan kansa tunnustaa itsensä suomalaisheimoiseksi. Sen sukunimet ovat myös alkuperäisesti olleet suomalaistyyllisiä ja vielä tänäpäivänä säilyttää moni rajapitäjälinen — joka on tarpeeksi kaukana viranomaisista — oman isiltäperityn nimensä. Mutta viimeaikoina on vilisemällä alkanut vilistä venäläis-päätteisiä sukunimiä.

*) Johtokunnan jäsenet mainitaan toisessa paikassa lehteämme. Johtokunnan jäsenet ottavat myös vastaan tilauksia lehdelle.

Nyt on aika ne heittää! Sekasotkuisia, hullunkurisia ne ovat: *Remssusesta* on tehty „Remshujeff“, *Kieleväisestä* — „Kieleväijeff“, *Tiilikäisestä* — „Tilikoff“, *Partasesta* — Partajeff y. m. sellaista.

Jos ei „keisari“ salli muuttaa nimeä siksi, mikä se varmasti on ollut ja on oleva, niin voisihan helposti tehdä sen tempun että kaikissa epävirallisissa asioissa käyttää *nen* päätettä ja virallisissa vain „jeffit“, „offit“ tai muuta sellaista. Koetakaapas.

I. C.

2

Wenäjän kansan ensimmäisen eduskunnan (duuman) lyhyt historia.

Lokakuun 17 p:nä (vanhaa lukua) viime vuonna (1905) antoi hallitsija manifestin, jossa hän, samalla kun varmisti edustajakunnan kokoontumisen, juhlallisesti julisti, „ettei mikään laki saa astua voimaan ilman valtakunnan duuman hyväksymistä.“ Mutta jo duuman kokoontumispaivan aattona julkaisi hallitus omin päinsä uudet perustuslait, kielsi kansalta niiden tarkastuksen ja antoi virkavallalle uudelleen täydellisen vallan, — siten sysäten duuman syrjään. Silloin muiden vastalauseiden ohella julkaisi duuman jäsenten työryhmä seuraavan ponnen:

„Me, työtätekevien kansakerrosten edustajat, olemme lähetetyt valtakunnan duumaan valtuutettuina rauhallista lakiasäättävää tietä hankkimaan kansalle vapautta, oikeutta ja maata. Puutteen, vääryyden, mielivallan ja väkivallan rasittama kansa julistaa taipumattomaksi tahdokseen itse valittujen miestensä kautta järjestää oman elämänsä. Lokakuun 17 p. manifesti juhlallisesti lupasi tämän oikeuden. Mutta nykyisen hallituksen antamat asetukset ovat tehneet tyhjäksi melkein koko lokakuun manifestin valoisan sisällön. Ja nyt, pari päivää ennen duuman alkamista, on julkaistu perustuslait. Ne riistävät omin-takeisen lain säädäntötyön viimeisetkin oikeudet kutsutuilta kansan edustajilta.

Me, työtätekevien luokkien edustajat, ymmärrämme varsin hyvin tämän hallituksen teon uhkaavan merkityksen. Se on välttämättömästi tuova mukanaan ratkaisevan eripuraisuuden hallituksen ja kansan välillä. Mutta nähköön koko maa, että raskas syy tämän taisteluvaatimuksen seurauksista lankeaa hallituksen niskoille.“

Ja sitte kansan edustajat astuvat sisälle duumaan. Mutta ennen heitä ovat sinne jo ehtineet ja joka nurkan täyttäneet Semenovin rykmentin sotamiehet pistimineen . . .